

สิงคโปร์กับการเป็นเจ้าภาพกีฬาเซียฟเกมส์ ค.ศ.1973: การนำเสนอภาพลักษณ์ของชาติ
ในด้านเอกภาพ การพัฒนาและมาตรฐานสากล

Singapore and Hosting the 1973 SEAP Games: Representing the Image of a Nation
in Unity, Development and International Standards

อภิเชษฐ กาญจนดิฐ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา ประเทศไทย

Apichest Kanchanadit

Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University, Songkhla, Thailand

Email: apichest@hotmail.com

วันที่รับบทความ: 8 เมษายน 2568; วันที่แก้ไขบทความ 19 เมษายน 2568; วันที่ตอบรับบทความ: 21 เมษายน 2568

Received: April 8, 2025; Revised: April 19, 2025; Accepted: April 21, 2025

บทคัดย่อ

หลังจากได้รับเอกราชเมื่อค.ศ.1965 สิงคโปร์ซึ่งมีข้อจำกัดเรื่องทรัพยากรและขนาดเศรษฐกิจของประเทศจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นประเด็นหลักของประเทศ และละเลยการให้ความสำคัญต่อมิติอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจลงไป โดยเฉพาะกิจกรรมด้านกีฬาที่รัฐบาลสิงคโปร์มองว่ามีใช้เรื่องที่จำเป็นต่อประเทศ อย่างไรก็ตามในช่วงเวลานี้สิงคโปร์ต้องรับหน้าที่เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศรายการสำคัญในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ กีฬาเซียฟเกมส์ ค.ศ. 1973 ซึ่งเป็นครั้งแรกที่สิงคโปร์เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศ ในการนี้บทความเรื่อง “สิงคโปร์กับการเป็นเจ้าภาพกีฬาเซียฟเกมส์ ค.ศ.1973: การนำเสนอภาพลักษณ์ของชาติในด้านเอกภาพ การพัฒนาและมาตรฐานสากล” ซึ่งศึกษาด้วยระเบียบวิธีทางประวัติศาสตร์มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่ารัฐบาลสิงคโปร์ซึ่งมิได้ให้ความสำคัญต่อกิจกรรมด้านกีฬามากนักได้ดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬานานาชาติครั้งดังกล่าวอย่างไร และใช้การเป็นเจ้าภาพการแข่งขันครั้งนั้นนำเสนอภาพลักษณ์ของประเทศอย่างไร ผลการศึกษาพบว่าแม้ผู้นำรัฐบาลสิงคโปร์ในขณะนั้นมิได้ให้ความสำคัญกับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องการกีฬาในประเทศมากนัก แต่เมื่อมีโอกาสจัดการแข่งขันกีฬาเซียฟเกมส์ค.ศ.1973 ซึ่งเป็นการแข่งขันกีฬานานาชาติที่สำคัญทางการสิงคโปร์กลับทุ่มงบประมาณและความสนใจต่อการจัดการแข่งขันและใช้พื้นที่ของการแข่งขันกีฬาครั้งดังกล่าวเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของสิงคโปร์ในเรื่องการเป็นชาติเอกราชเกิดใหม่ที่มีเอกภาพ การพัฒนาประเทศอย่างรวดเร็ว และการเข้าถึงมาตรฐานสากลเทียบเท่ากับชาติที่เจริญแล้วซึ่งแนวทางเหล่านี้มีส่วนเผยแพร่ภาพลักษณ์ของชาติที่สอดคล้องกับแนวทางในการพัฒนาประเทศของรัฐบาลสิงคโปร์ในเวลาดังกล่าว

คำสำคัญ: สิงคโปร์; กีฬาเซียฟเกมส์; ภาพลักษณ์ของชาติ

Abstract

Since gaining independence in 1965, Singapore, with its limited resources and economic size, has had to prioritize economic development as a national priority and neglected other dimensions that were not directly related to economic development, particularly sports activities which the Singapore government considered not to be essential for the country.

However, within this context, Singapore was also required to host a major international sporting event in the Southeast Asian region - the 1973 Southeast Asian Games - which was Singapore's first time hosting an international sporting event. The article titled “Singapore and Hosting the 1973 SEAP Games: Representing the Image of a Nation in Unity, Development and International Standards”, which uses a historical methodology, aims to examine how the Singaporean government, which did not prioritize sports activities, organized the international sporting event. And seeks to explore how Singapore government used its role as the host of the Southeast Asian Games to present the country's image. The study found that even though the leaders of the Singapore government at that time did not give much importance to sports-related activities in the country but when Singapore had the opportunity to organize the 1973 SEA Games, an important international sporting event, the Singaporean government invested a vast amount of money and attention into organizing the Games, using the event as a platform to present Singapore's image as a newly independent nation with unity, rapid national development, and access to international standards on par with developed nations. These efforts, therefore, these approaches contributed to the projecting of a national image that was in line with the development approach of the Singapore government at that time.

Keywords: Singapore; SEAP Games; National Image

บทนำ

สิงคโปร์เป็นหนึ่งในประเทศที่โดดเด่นในฐานะประเทศขนาดเล็กที่ใช้เวลาเพียงไม่กี่ทศวรรษหลังจากประกาศเอกราชเมื่อค.ศ.1965 และสามารถพัฒนาศักยภาพการแข่งขันทางเศรษฐกิจ การศึกษา และคุณภาพชีวิตชีวิตในด้านต่างๆ ของผู้คนในประเทศอย่างรวดเร็วจนทำดินแดนแห่งนี้กลายเป็น”ประเทศโลกที่หนึ่ง” ซึ่งเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจ ขณะที่ประชาชนในประเทศมีรายได้ต่อหัว มาตรฐานการศึกษา และคุณภาพชีวิตในด้านต่างๆ สูงติดอันดับโลก (Abshire, J. E., 2011) ลักษณะเช่นนี้ทำให้สิงคโปร์มีภาพลักษณ์ที่ดีในระดับนานาชาติ ดังพบว่าเมื่อถึงทศวรรษ 2020 หนังสือเดินทางของพลเมืองสิงคโปร์เป็นหนึ่งในหนังสือเดินทางที่ทรงพลังที่สุดในโลกโดยเพราะพลเมืองสิงคโปร์สามารถเดินทางไปได้ 194 ประเทศทั่วโลกโดยไม่จำเป็นต้องขอวีซ่า (มติชน 12 มกราคม 2567)

การพลิกโฉมประเทศเกิดใหม่ที่ไร้ทรัพยากรให้กลายเป็นประเทศที่มีศักยภาพสูงในระยะเวลาอันสั้นทำให้ผู้นำรัฐบาลสิงคโปร์ในช่วงหลังจากได้รับเอกราชจำเป็นต้องมุ่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการแข่งขันทางเศรษฐกิจเป็นหลัก และจำเป็นต้องลดทอนการให้ความสำคัญต่อกิจกรรมอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศลงไป ดังกรณีของกิจกรรมเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างและนันทนาการ โดยเฉพาะกิจกรรมด้านการกีฬาที่ผู้คนในหลายพื้นที่ของโลกให้ความสนใจแต่กลับมีใช้กิจกรรมที่สำคัญนักในสายตาผู้นำการเมืองสิงคโปร์ยุคสร้างชาติ อาทิ นายลี กวน ยู (Lee Kuan Yew) นายกรัฐมนตรีคนแรกและรัฐบุรุษผู้บุกเบิกสร้างชาติสิงคโปร์ รวมถึงนายโก๊ะ จ๊ก ตง (Goh Chok Tong) นายกรัฐมนตรีคนต่อมา ที่มีได้มองว่ากีฬาที่มีความสำคัญในแง่ของการแข่งขันทางกายภาพ แต่มองว่ากีฬาเป็นหนึ่งในเครื่องมือที่ช่วยให้

พลเมืองสิงคโปร์มีสุขภาพแข็งแรงเพื่อเป็นกำลังสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของสิงคโปร์เป็นหลัก (Horton, P., 2013) บริบทเช่นนี้จึงส่งผลให้ชาวสิงคโปร์ส่วนใหญ่มุ่งมั่นในกิจกรรมทางการศึกษาที่ช่วยให้พวกเขามีโอกาสประสบความสำเร็จทางเศรษฐกิจมากกว่าที่จะต้องการบรรลุถึงอุดมคติเรื่องความสำเร็จทางด้านกีฬาเช่นกัน (Cruz, N. D. & Smith, Brett., 2022)

อย่างไรก็ตาม แม้รัฐบาลและผู้คนในสิงคโปร์ในช่วงเริ่มสร้างชาติอาจมิได้ให้ความสำคัญต่อกิจกรรมด้านการกีฬามากนัก แต่พวกเขาก็ไม่สามารถตัดขาดความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมด้านการกีฬาได้อย่างสิ้นเชิง เพราะอย่างน้อยที่สุดเพื่อผลประโยชน์ในเรื่องการรักษาความสัมพันธ์กับต่างประเทศก็ทำให้สิงคโปร์ต้องเข้าร่วมกับกิจกรรมการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศ และในบางกรณีสิงคโปร์ก็จำต้องรับหน้าที่เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศในรายการกีฬาสำคัญที่พวกเขาเป็นสมาชิกอยู่ โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่สิงคโปร์ทำหน้าที่เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศรายการใหญ่ครั้งแรกในรายการกีฬาเซาธ์อีสต์หรือกีฬาแหลมทอง (South East Asian Peninsular Games: SEAP Games) ครั้งที่ 7 เมื่อ ค.ศ.1973 (The Straits Times, May 19, 1972) โดยกีฬารายการนี้เป็นรายการกีฬานานาชาติที่เก่าแก่ที่สุดรายการหนึ่งของโลกเพราะมีการจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ค.ศ.1959 โดยมีชาติเข้าร่วมการแข่งขันในครั้งแรก คือ พม่า กัมพูชา ลาว มลายา เวียดนามใต้ สิงคโปร์และไทย ต่อมาในค.ศ.1977 กีฬารายการนี้ได้เปลี่ยนชื่อเป็นกีฬาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือกีฬาซีเกมส์ (Southeast Asian Games: SEA Games) และยังจัดการแข่งขันเรื่อยมาจนปัจจุบันโดยมีชาติเข้าร่วมการแข่งขันถึง 11 ประเทศ คือ กัมพูชา ติมอร์-เลสเต บรูไน ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย เมียนมาร์ ลาว เวียดนาม สิงคโปร์ อินโดนีเซียและไทยทำให้กีฬารายการนี้มีขนาดการแข่งขันใหญ่รองลงมาจากโอลิมปิกและเอเชียนเกมส์เท่านั้น

กีฬาเซาธ์อีสต์ได้มีความหมายต่อประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในแง่ที่เป็นพื้นที่สำหรับประลองทักษะทางกีฬาของผู้คนในภูมิภาคเท่านั้น แต่ยังเป็นพื้นที่สำคัญซึ่งผลสนนัยยะทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมภายในภูมิภาคเข้ากับกิจกรรมต่างๆ ของกีฬารายการนี้มาอย่างต่อเนื่อง เพราะชาติเจ้าภาพผู้จัดการแข่งขันมักใช้พื้นที่ของกีฬารายการนี้เป็นพื้นที่แสดงออกถึงภาพลักษณ์หรืออุดมการณ์ของชาติที่พึงได้รับเอกราชโดยเฉพาะการการสร้างความบอบาที่สำคัญให้แก่ประมุขของชาติที่เพิ่งก้าวขึ้นสู่อำนาจ รวมทั้งสร้างสำนึกเรื่องภูมิภาคในช่วงสงครามเย็น (Lim, P. H. & Aman, M. S., 2016) รวมทั้งมีส่วนสนับสนุนอุดมการณ์ชาตินิยม ตลอดจนสร้างความความสัมพันธ์อันดีและพัฒนาศักยภาพทางกีฬาของประเทศในภูมิภาค (Hayase, S., 2020) ดังที่ทางการไทยสมัยสงครามเย็นใช้กีฬารายการนี้แสดงถึงอุดมการณ์ บทบาทและความสัมพันธ์ของตนกับชาติอื่นๆ ในภูมิภาคจนทำให้กีฬารายการนี้มีลักษณะที่ไทยเป็นศูนย์กลาง (Thai-centric) (Creak, S., 2020) หรือลาวที่ใช้การเป็นเจ้าภาพกีฬาซีเกมส์เพื่อแสดงถึงสัญลักษณ์ของการพัฒนา ความทันสมัยและความเจริญก้าวหน้าของประเทศ (Creak, S., 2015) เป็นต้น

จากการที่ประเทศเจ้าภาพกีฬาเซาธ์อีสต์/ซีเกมส์มักใช้สถานะการเป็นเจ้าภาพกีฬารายการนี้เพื่อแสดงภาพลักษณ์ของตนออกสู่สายตาผู้คนในชาติและประเทศในภูมิภาคจึงนำมาสู่ความสนใจว่าสิงคโปร์ซึ่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาประเทศเป็นหลักและมีได้ให้ความสำคัญกับการกีฬามากนักดังที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้จะอย่างไรในยามที่พวกเขาเป็นเจ้าภาพรายการนี้ จึงนำมาสู่คำถามสำคัญว่าสิงคโปร์ซึ่งเป็นเจ้าภาพกีฬาเซาธ์อีสต์ ค.ศ.1973 อันเป็นการเป็นเจ้าภาพกีฬาระหว่างประเทศรายการแรกของดินแดนแห่งนี้ได้ใช้พื้นที่ดังกล่าวเพื่อแสดงภาพลักษณ์ของชาติของตนหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้ แม้ที่ผ่านมาทีมงานวิชาการที่ศึกษาเรื่องกีฬาของสิงคโปร์ยุคหลังเอกราชพอสมควร แต่มักเป็นการศึกษาที่อธิบายถึงการที่รัฐบาลสิงคโปร์ใช้กีฬาเป็นกลไก

ทางสังคมเพื่อสร้างความภูมิใจและอัตลักษณ์ของชาติให้แก่ประเทศเกิดใหม่ (Horton, P., 2013) หรือการใช้กีฬาบางชนิด อาทิ วูตวู้ซึ่งเป็นกีฬายอดนิยมในสิงคโปร์เป็นโครงการชาตินิยมเพื่อแสดงถึงความทันสมัยอันเกิดจากการบริหารจัดการของรัฐบาลเอกราช (Chan, Y. K., 2016) หรือการใช้กีฬาเป็นหนึ่งในเครื่องมือพัฒนากำลังคนเพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ (Horton, P., 2013) แต่ยังไม่มียานที่ศึกษาเกี่ยวกับการที่รัฐบาลสิงคโปร์ใช้การเป็นเจ้าภาพกีฬาระหว่างประเทศเพื่อแสดงภาพลักษณ์ของตนในเวทีนานาชาติมากนัก การศึกษาครั้งนี้จึงจะช่วยให้เข้าใจประวัติศาสตร์ของสิงคโปร์ โดยเฉพาะในแง่มุมที่เกี่ยวกับการที่รัฐบาลสิงคโปร์ในยุคเริ่มต้นการสร้างชาติใช้การเป็นเจ้าภาพการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศรายการสำคัญเป็นพื้นที่เพื่อนำเสนอภาพลักษณ์เชิงบวกของรัฐบาลและประเทศเกิดใหม่แห่งนี้ต่อประชาชนในชาติและสังคมนานาชาติได้อีกแง่มุมหนึ่ง

กีฬาสมัยใหม่ในสิงคโปร์และการเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายกีฬานานาชาติ

ถึงแม้ว่าสิงคโปร์อาจมิได้เป็นประเทศที่มีชื่อเสียงในด้านการกีฬามากนัก โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่พัฒนาแล้วด้วยกัน แต่หากไม่นับชาติตะวันตกอันเป็นดินแดนต้นกำเนิดกีฬาสมัยใหม่นานาชาติแล้ว อาจกล่าวได้ว่าสิงคโปร์เกี่ยวข้องกับการกีฬาสมัยใหม่มายาวนานไม่แพ้พื้นที่อื่นๆ ในโลก โดยเป็นผลมาจากการที่อังกฤษซึ่งเป็นเจ้าอาณานิคมรายใหญ่ของโลกมาอย่างน้อยตั้งแต่ครั้งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 19 ได้เผยแพร่กีฬาสมัยใหม่ที่พวกเขาสร้างสรรค์ขึ้นไปยังดินแดนอาณานิคมทั่วโลก ทั้งเพื่อเป็นกิจกรรมนันทนาการยามว่าง เพื่อฝึกฝนด้านกายภาพของพลเมือง และเป็นหนึ่งเครื่องมือสำคัญครอบงำทางวัฒนธรรมต่อดินแดนใต้ปกครองทำให้กีฬาสมัยใหม่เผยแพร่เข้ามาในสิงคโปร์ตั้งแต่วรรค 1820 ดังเห็นได้จากการก่อตั้งสมาคมบิลเลียดขึ้นเป็นสมาคมกีฬาแห่งแรกในสิงคโปร์ตั้งแต่เดือนตุลาคม ค.ศ.1829 และก่อตั้งสโมสรเรือใบเมื่อ 1 มกราคม ค.ศ.1834 (Horton, P. A., 1997) และอีกไม่นานนักระบบอาณานิคมอังกฤษก็ริเริ่มบรรจุหลักสูตรวิชาพลศึกษาเข้าสู่โรงเรียนชั้นนำในสิงคโปร์ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 19 และค่อยๆ แพร่หลายเข้าสู่การศึกษาทุกระดับในสิงคโปร์ และเมื่อถึงช่วงทศวรรษ 1920 ทุกโรงเรียนที่สอนด้วยภาษาอังกฤษในสิงคโปร์ก็มีสนามและอุปกรณ์กีฬาอยู่ในเกณฑ์ดี (Horton, P., 2013) การเผยแพร่กีฬาสมัยใหม่นานาชาติเข้ามาในสิงคโปร์เช่นนี้จึงทำให้ผู้คนในดินแดนแห่งนี้ในยุคอาณานิคมให้ความนิยมต่อกีฬาสมัยใหม่อย่างต่อเนื่อง (Aplin, N., 2019) อนึ่ง ไม่เพียงแต่เจ้าอาณานิคมอังกฤษเท่านั้นที่ให้ความสำคัญต่อการเผยแพร่กีฬาในสิงคโปร์ เพราะแม้แต่ญี่ปุ่นที่ยึดครองสิงคโปร์ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองก็ผสมผสานแนวคิดของลัทธิชินโตกับกิจกรรมกีฬาเข้าเป็นส่วนหนึ่งของการเผยแพร่ค่านิยมและอุดมการณ์ของญี่ปุ่นเพื่อผนวกดินแดนแห่งนี้ให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิญี่ปุ่นเช่นกัน (Blackburn, K., 2023)

เมื่อกีฬาสมัยใหม่ในสิงคโปร์สามารถตั้งมั่นทั้งในระดับกิจกรรมนันทนาการและในระบบการศึกษาแล้ว กิจกรรมกีฬาของผู้คนในดินแดนแห่งนี้ก็เริ่มเชื่อมโยงกับกิจกรรมกีฬาระดับนานาชาติมากขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่ช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 เมื่อสหพันธ์กีฬาสมัครเล่นแห่งฟิลิปปินส์ (Philippine Amateur Athletic Federation: PAFF) เชิญให้สิงคโปร์ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬากับนักกีฬาจากหลายชาติในงานมะนิลา คาร์นิวัล ค.ศ.1912 (Huebner, S. 2016) และเมื่อมาถึงหลังช่วงสงครามโลกครั้งที่สองซึ่งมีการจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศมากขึ้น ผู้คนในสิงคโปร์ก็พยายามเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายกีฬานานาชาติมากขึ้น เริ่มตั้งแต่มีผู้ที่พยายามก่อตั้งคณะกรรมการโอลิมปิกในสิงคโปร์และพยายามเพื่อหวังเข้าเป็นส่วนหนึ่งของคณะกรรมการโอลิมปิกสากลและส่งนักกีฬาจากอาณานิคมสิงคโปร์เข้าร่วมกีฬารายการนี้ รวมทั้งมีชาวจีนบาง

กลุ่มในสิงคโปร์ที่เดินทางไปแข่งขันกีฬาที่เซี่ยงไฮ้ด้วยความหวังว่าจะได้เป็นตัวแทนประเทศจีนเพื่อเข้าแข่งขันกีฬาโอลิมปิก (Aplin, N., 2016) ความเคลื่อนไหวเหล่านั้นทำให้คณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่ลอนดอน ค.ศ.1948 เชิญให้สิงคโปร์ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬารายการนี้ (The Straits Budget, March 25, 1948) โดยสิงคโปร์ส่งลอร์ด วัลเบิร์ก (Lloyd Valberg) แชมป์ยนกระโดดสูงแห่งสิงคโปร์เป็นเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งนี้ (The Straits Times, July 16, 1948) และนับจากนั้นมาสิงคโปร์ยังได้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศอีกหลายรายการ อาทิ กีฬาเอเชียเกมส์ที่จัดขึ้นเป็นครั้งแรกที่ประเทศอินเดียในค.ศ.1951 โดยรัฐบาลอาณานิคมสิงคโปร์สนับสนุนงบประมาณให้คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งสิงคโปร์คัดเลือกและจัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน (The Straits Times, January 5, 1951)

ส่วนกีฬาเซี่ยงไฮ้เกมส์นั้นสิงคโปร์มีส่วนร่วมกับการกีฬารายการนี้มาตั้งแต่การจัดการแข่งขันเป็นครั้งแรกที่กรุงเทพฯ เมื่อ ค.ศ.1959 ตั้งแต่ในช่วงที่สิงคโปร์ยังคงมีฐานะเป็นอาณานิคมของอังกฤษ แต่ต้องรอนจนกระทั่งกีฬาเซี่ยงไฮ้เกมส์ครั้งที่ 3 ที่กัวลาลัมเปอร์เมื่อ ค.ศ.1965 จึงมีโอกาสนักกีฬาเข้าร่วมในฐานะชาติเอกราชเป็นครั้งแรก เนื่องจากเพิ่งแยกตัวออกมาจากมาเลเซียปีดังกล่าว การที่สิงคโปร์เข้าร่วมกับกิจกรรมกีฬาระหว่างประเทศเหล่านี้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนในดินแดนแห่งนี้กับเครือข่ายกีฬานานาชาติที่มีมาอย่างยาวนาน แม้ว่ารัฐบาลสิงคโปร์ช่วงหลังจากได้รับเอกราชอาจมิได้สนับสนุนกิจกรรมด้านการกีฬามากนักก็ตาม

กีฬาเซี่ยงไฮ้เกมส์ ค.ศ.1973 ในฐานะพื้นที่นำเสนอภาพลักษณ์ชาติเอกราชที่เป็นเอกภาพ การพัฒนา และมาตรฐานสากลของสิงคโปร์

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงในค.ศ.1945 ระบอบอาณานิคมเริ่มกลายเป็นสิ่งพ้นสมัย โดยเฉพาะเมื่อสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียตมหาอำนาจสำคัญในขณะนั้นต่อต้านการมีอยู่ของระบอบอาณานิคม ขณะที่บรรดาเจ้าอาณานิคมในยุโรปอ่อนแอลงจากพิษภัยของสงครามที่ผ่านมา พร้อมๆ กับที่กระแสชาตินิยมและขบวนการทางการเมืองของชาวพื้นเมืองเพื่อเรียกร้องเอกราชเติบโตขึ้นทั่วโลก บริบทดังกล่าวจึงทำให้อังกฤษเริ่มเตรียมแนวทางมอบเอกราชแก่สิงคโปร์และดินแดนข้างเคียง โดยเริ่มคืนเอกราชแก่สหพันธรัฐมาลายาในค.ศ.1957 แต่เนื่องจากบริบทของสงครามเย็นจึงทำให้อังกฤษกังวลว่าสิงคโปร์อาจไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะรับมือต่อการขยายตัวของขบวนการคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคจึงทำให้อังกฤษยังไม่มอบเอกราชให้สิงคโปร์ จนกระทั่งค.ศ.1963 รัฐบาลอังกฤษจึงสนับสนุนให้สิงคโปร์เข้าร่วมกับมาลายา ซาบาห์ และซาราวักอันนำมาสู่ก่อตั้งประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียขึ้นในปีดังกล่าว ทำให้สิงคโปร์พ้นจากฐานะของการเป็นอาณานิคม แต่เพียงไม่นานนักปัญหาความขัดแย้งเรื่องเชื้อชาติ และอุดมการณ์ทางการเมืองระหว่างกลุ่มผู้นำชาวจีนในสิงคโปร์กับผู้นำชาวมลายูในมาเลเซียก็ทำให้สิงคโปร์ต้องแยกตัวออกมาจากมาเลเซียเมื่อค.ศ.1965 อันเป็นจุดเริ่มต้นในฐานะชาติเอกราชที่แท้จริงของสิงคโปร์ (Chew, E. C.T. & Lee, E., 2557)

การแยกตัวออกมาจากมาเลเซียสร้างความกังวลให้แก่ผู้นำและชาวสิงคโปร์ เพราะสิงคโปร์เป็นเพียงเกาะขนาดเล็กที่ไม่มีทรัพยากรธรรมชาติเพียงพอต่อการหล่อเลี้ยงประชากรและระบบเศรษฐกิจของประเทศ ขณะเดียวกันก็ยังไม่มียุทธศาสตร์ขนาดใหญ่และตลาดภายในที่จะรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรม (Huff, W.G., 1987) ข้อจำกัดดังกล่าวทำให้รัฐบาลสิงคโปร์ในทศวรรษแรกหลังการแยกตัวจากมาเลเซียให้ความสำคัญกับจุดมุ่งหมายสำคัญ 3 ประการ คือ การสร้างเศรษฐกิจที่เข้มแข็งและอยู่รอดได้ การทำให้โครงสร้างของรัฐเข้มแข็ง และการส่งเสริมให้เห็นชอบร่วมกันเรื่องแกนกลางของค่านิยมทางการเมืองและสังคม (Chew, E. C.T. & Lee, E., 2557) ข้อจำกัดและความมุ่งหมายข้างต้นทำให้น่าสนใจว่าในเวลานั้นให้ความสำคัญกับการ

พัฒนาเศรษฐกิจเป็นหลัก โดยพยายามดึงดูดการลงทุนทั้งจากภายในและต่างประเทศ รวมทั้งก่อตั้งธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งสิงคโปร์เพื่อจัดหางบประมาณสนับสนุนภาคอุตสาหกรรมใหม่ๆ ซึ่งทำให้เมื่อสิ้นค.ศ.1970 เพียงในเขตจุง (Jurong) เขตเดียวก็มีโรงงานอุตสาหกรรมถึง 264 แห่ง มีแรงงาน 32,000 คน และมีโรงงานอีก 106 แห่งกำลังอยู่ในระหว่างการก่อสร้าง ขณะเดียวกันก็ยกระดับท่าเรือขนส่งสินค้า อยู่ซ่อมเรือ และศูนย์สร้างเรือของสิงคโปร์ให้มีขนาดเป็นอันดับสองในเอเชียรองจากญี่ปุ่นทำให้สิงคโปร์กลายเป็นท่าเรือที่คลาคล่ำที่สุดในบรรดาท่าเรือของประเทศในเครือจักรภพตั้งแต่ค.ศ.1969 (Turnbull, C. M., 1989) นอกจากนี้รัฐบาลสิงคโปร์ยังร่วมทุนกับบริษัทเอกชนอีกเป็นจำนวนมาก ดังพบว่าเมื่อถึงเดือนสิงหาคม ค.ศ.1973 มี 33 บริษัทที่รัฐบาลสิงคโปร์ร่วมลงทุนถึง 200 ล้านเหรียญสิงคโปร์ และมีอีก 26 บริษัทที่เป็นของรัฐบาลและมีเงินลงทุน 670 ล้านเหรียญสิงคโปร์ รวมถึงการส่งเสริมให้เปิดตลาดการเงินขึ้นในค.ศ.1968 และก่อตั้งตลาดทองเสรีขึ้นเมื่อค.ศ.1969 อันทำให้สิงคโปร์กลายเป็นศูนย์กลางของตลาดเงินในภูมิภาคและนานาชาติ (Chew, E. C.T. & Lee, E., 2557) กระบวนการเหล่านี้ทำให้เศรษฐกิจสิงคโปร์ในช่วงค.ศ.1966–1973 ขยายตัวอย่างรวดเร็วโดยเฉลี่ยร้อยละ 13 ต่อปี (อรรถวรรณ นักปราชญ์และวาทัญญู ใจบริสุทธิ์, 2567) จนสิงคโปร์กลายเป็นหนึ่งในดาวเด่นในระบบเศรษฐกิจโลกในขณะนั้น

ถึงแม้ว่าการที่รัฐบาลสิงคโปร์ทุ่มเทความสนใจและทุกสรรพกำลังเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นหลักจะทำให้ประเทศแห่งนี้กลายเป็นชาติที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว แต่ลักษณะเช่นนี้นำมาสู่ข้อสังเกตว่ารัฐบาลสิงคโปร์ได้ให้ความสำคัญอย่างสูงต่อความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจจนละเลยต่อกิจกรรมอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องหรือไม่ส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะในด้านการกีฬาที่รัฐบาลสิงคโปร์ในขณะนั้นมีได้ให้ความสำคัญมากนัก ลักษณะเช่นนี้สะท้อนผ่านทัศนคติของผู้นำสิงคโปร์ในเวลานั้น โดยเฉพาะนายกรัฐมนตรีลี กวน ยูที่แม้กระทั่งในโอกาสที่ตัวเขาเป็นประธานในพิธีเปิดสนามกีฬาแห่งชาติของสิงคโปร์เมื่อค.ศ.1973 ก็เคยวิพากษ์การกีฬาไว้ว่าชาวสิงคโปร์ควรเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพมากกว่าที่จะทุ่มเทเวลาเล่นกีฬาเพื่อหวังได้รับเหรียญรางวัลในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ เพราะ”...ประเทศเล็กๆ ไม่ได้ประโยชน์อะไรจากการได้เหรียญทองในการแข่งขันกีฬา ขณะที่ประเทศใหญ่ๆ ใช้ความเป็นเลิศทางกีฬาเพื่อการโฆษณาชวนเชื่อชักจูงผู้คนในประเทศที่แข่งขันกันทางการเมือง แต่มันเป็นเรื่องโง่เขลาสำหรับประเทศเล็กๆ ที่จะทำเช่นนั้น...” (Chandran, R. & Fong, L., The Straits Times, July 22, 1973) รวมทั้งเคยกล่าวหาไม่ใช่เรื่องที่ยุติธรรมที่นักกีฬาที่เก่งกาจต้องทิ้งวัยเยาว์แห่งการสร้างสรรค์เพื่อชวนขายให้ได้มาซึ่งเหรียญทองในการแข่งขันกีฬา แต่จะเป็นเรื่องที่ดีกว่าหากเยาวชนสิงคโปร์ออกกำลังกายให้มีสุขภาพดีและแข็งแรงเพื่อเพิ่มคุณภาพการศึกษาและการทำงาน แนวคิดเรื่องนี้ของลี กวน ยูพ้องกับอี. ดับเบิลยู. บาร์เกอร์ (E. W. Barker) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกฎหมายและการพัฒนาประเทศ (the Minister for Law and National Development) ที่มองว่ากีฬาช่วยให้คนสุขภาพดีซึ่งทำให้รัฐบาลไม่สิ้นเปลืองงบประมาณในด้านการรักษาพยาบาล และสามารถนำทรัพยากรของชาติที่มีอยู่อย่างจำกัดมาใช้ในการพัฒนาการศึกษาและการปลูกฝังทักษะต่างๆ แก่ประชาชน (Chan, Y. K., 2016) จากท่าทีของบรรดาผู้นำสิงคโปร์เช่นนี้จึงทำให้รัฐบาลสิงคโปร์ในช่วงหลังจากการได้รับเอกราชจึงมิได้ทุ่มงบประมาณมหาศาลเพื่อการพัฒนาความเป็นเลิศของนักกีฬาและสาธารณูปโภคพื้นฐานที่สนับสนุนกิจกรรมที่เกี่ยวกับการกีฬามากนัก เพราะพวกเขามองว่ากีฬามีความสำคัญเพียงในแง่ที่ช่วยให้ประชาชนสิงคโปร์มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงซึ่งจะช่วยให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้น ผู้นำสิงคโปร์ในเวลานี้จึงให้ความสำคัญต่อกีฬาเพียงเพื่อพัฒนาประชากรที่มีสุขภาพดีให้เป็นกำลังสำคัญในการผลิตเป็นหลัก (Horton, P. A., 2003)

ถึงแม้ว่าทางการสิงคโปร์ในช่วงหลังการได้รับเอกราชมิได้ให้ความสำคัญกับการกีฬามากนัก แต่การที่พวกเขายังคงเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายกีฬานานาชาติก็ทำให้สิงคโปร์ต้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรมด้านการกีฬานานาชาติ และในที่สุดจากเงื่อนไขดังกล่าวก็ทำให้พวกเขาต้องรับหน้าที่เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเซียฟเกมส์ครั้งที่ 7 ในค.ศ.1973 อันเป็นการรับหน้าที่เจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬานานาชาติเป็นครั้งแรกของสิงคโปร์ ทั้งนี้ เดิมทีหลังจากสิงคโปร์ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซียฟเกมส์มาแล้วถึง 5 ครั้ง ก็มีการคาดกันว่าสิงคโปร์จะรับเป็นเจ้าภาพกีฬาเซียฟเกมส์ครั้งที่ 6 ในค.ศ.1971 ทว่าสิงคโปร์ได้ปฏิเสธโอกาสดังกล่าวโดยระบุว่ายังไม่มีความพร้อมด้านสาธารณูปโภคพื้นฐานที่รองรับการจัดการแข่งขันกีฬารายการดังกล่าว (Frida, E., The Straits Times, November 15, 1971) แต่ต่อมาเมื่อชาติสมาชิกกีฬาเซียฟเกมส์ได้หมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพกีฬารายการนี้อย่างทั่วถึงแล้วสิงคโปร์จึงใช้ช่วงเวลาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซียฟเกมส์ครั้งที่ 6 ในเดือนธันวาคม ค.ศ.1971 ประกาศว่าพวกเขาขอเป็นเจ้าภาพกีฬาเซียฟเกมส์ครั้งที่ 7 ซึ่งจะจัดขึ้นในค.ศ.1973 (New Nation, December 14, 1971)

สำหรับสิงคโปร์ในช่วงทศวรรษ 1970 แล้ว การเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเซียฟเกมส์ครั้งที่ 7 ในค.ศ. 1973 มิได้เป็นการแสดงออกว่าพวกเขากำลังหันมาให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมในกีฬานานาชาติรายการสำคัญในระดับภูมิภาคหรือเปลี่ยนท่าทีมาสนับสนุนความเป็นเลิศทางกีฬาแก่ประชาชนของตนมากขึ้น แต่การเป็นเจ้าภาพกีฬาเซียฟเกมส์ ค.ศ.1973 เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลสิงคโปร์ในขณะนั้นได้ฉวยโอกาสในการเป็นเจ้าภาพกีฬารายการนี้เพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ความสำเร็จของรัฐบาลสิงคโปร์ในยุคเอกราชออกสู่สายตาประชาชนสิงคโปร์และชาติในภูมิภาค และอาจรวมถึงต่อสายตาของชาติที่ต้องการร่วมมือทางธุรกิจหรือกิจการอื่นๆ กับสิงคโปร์ต่อไปในอนาคต โดยพบว่าสิงคโปร์เลือกใช้การเป็นเจ้าภาพการจัดการแข่งขันครั้งนี้ นำเสนอภาพลักษณ์สำคัญ 3 ด้าน คือ การเป็นชาติเอกราชที่เป็นเอกภาพ การพัฒนาประเทศอย่างรวดเร็ว และการเข้าถึงมาตรฐานสากลเทียบเท่ากับชาติที่เจริญแล้ว

สำหรับประเด็นที่ว่าด้วยการที่รัฐบาลสิงคโปร์ใช้การเป็นเจ้าภาพกีฬาเซียฟเกมส์ ค.ศ.1973 เพื่อนำเสนอภาพของสิงคโปร์ในฐานะเป็นชาติเอกราชที่เป็นเอกภาพนั้น เป็นประเด็นที่สืบเนื่องจากการที่สิงคโปร์ได้รับเอกราชเมื่อค.ศ.1965 โดยมีหนึ่งสาเหตุมาจากปัญหาความขัดแย้งทางเชื้อชาติระหว่างชาวจีนกับชาวมลายู ขณะที่พลเมืองสิงคโปร์ประกอบไปด้วยผู้คนหลากหลายชาติพันธุ์ทั้งจีน มลายู อินเดีย ลักษณะเช่นนี้จึงทำให้นายกรัฐมนตรีลี กวน ยู พยายามรวมผู้คนทุกเชื้อชาติในประเทศเข้าด้วยกันให้เป็นเอกภาพ เห็นได้จากการกำหนดให้สิงคโปร์มีภาษาทางการถึง 4 ภาษา คือ มลายู จีน ทมิฬและอังกฤษ (Chew, E. C.T. & Lee, E., 2557) จากประเด็นเรื่องความหลากหลายในหมู่ประชากรของประเทศเช่นนี้จึงทำให้ทางการสิงคโปร์ต้องพยายามหาแนวทางต่างๆ มาใช้เพื่อสร้างความเป็นเอกภาพในหมู่ประชากรของตน และภายใต้เงื่อนไขนี้เองที่บรรดาผู้นำและรัฐบาลสิงคโปร์ในช่วงดังกล่าวซึ่งมิได้ส่งเสริมกิจกรรมการกีฬามากนักเริ่มเล็งเห็นว่ากีฬาเป็นหนึ่งในเครื่องมือทางสังคมที่ช่วยสร้างชาติเอกราชที่มีเอกภาพได้เช่นกัน โดยเฉพาะเมื่อพวกเขามองว่าที่ผ่านมาในยุคอาณานิคมเคยมีการใช้กีฬาเพื่อแบ่งหรือกีดกันเชื้อชาติ อาทิ การกำหนดให้สโมสรกีฬาบางแห่งมีสมาชิกที่เป็นชาวตะวันตกเท่านั้นซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการสร้างเอกภาพของคนในชาติ ดังนั้นรัฐบาลสิงคโปร์ในยุคสร้างชาติจึงยกเลิกกฎเกณฑ์เรื่องเชื้อชาติที่ปรากฏในด้านการกีฬาในประเทศเพื่อสร้างความเป็นเอกภาพในหมู่ประชาชนในชาติเอกราชที่สร้างขึ้นใหม่นี้ (Horton, P.A., 2003)

ภายใต้เงื่อนไขและความจำเป็นในเรื่องการสร้างเอกภาพในชาติทำให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกีฬาเซียฟเกมส์ ค.ศ.1973 พยายามยึดโยงการแข่งขันกีฬารั้งนี้กับเรื่องเอกราชและเอกภาพของชาติ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่

ฝ่ายจัดการแข่งขันของสิงคโปร์ต้องการจัดการแข่งขันกีฬาเซปักกอล์ฟครั้งนี้ให้ตรงกับวันเฉลิมฉลองเพื่อระลึกถึงการประกาศเอกราชของสิงคโปร์ในเดือนสิงหาคม ดังที่โมฮัมหมัด กาสาลี อิลมาอิล (Mohammed Ghazali Ismail) รองประธานคณะกรรมการโอลิมปิกสิงคโปร์กล่าวว่าได้กำหนดให้จัดกีฬาเซปักกอล์ฟ ค.ศ. 1973 ขึ้นระหว่างวันที่ 8-18 สิงหาคม ค.ศ.1973 เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของสิงคโปร์ โดยเฉพาะวันที่ 9 สิงหาคม ซึ่งเป็นวันชาติของสิงคโปร์ เพราะการจัดการแข่งขันกีฬาในช่วงนั้นจะทำให้ผู้มาเยือนจากต่างชาติประทับใจอย่างที่สุดกับสาธารณรัฐของเรา (The Straits Times, January 19, 1972)

ภายใต้ความคาดหวังว่าจะใช้การแข่งขันกีฬาเซปักกอล์ฟครั้งนี้เพื่อแสดงถึงความเป็นเอกราชและเอกภาพของชาติจึงเจ้าหน้าที่จัดงานทุกระดับให้ความสำคัญกับประเด็นดังกล่าว ดังที่ดร.บี.เค. เซ็น (Dr. B. K. Sen) ประธานคณะกรรมการฝ่ายตารางการแข่งขัน เทคนิคและสาธารณูปโภคของกีฬาเซปักกอล์ฟ ค.ศ. 1973 เชิญผู้เชี่ยวชาญจากหลายฝ่ายตั้งแต่นักกีฬา นักกฎหมาย สื่อมวลชน ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการสื่อสารจากทุกเชื้อชาติมาร่วมเป็นคณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาเซปักกอล์ฟครั้งนี้เนื่องจากทางการสิงคโปร์มองว่าเป็นเจ้าภาพกีฬารายการนี้เป็นหมุดหมายของการแข่งขันกีฬารายการใหญ่แห่งปีของสิงคโปร์ รวมถึงการเป็นเจ้าภาพกีฬานานาชาติเป็นครั้งแรก และเป็นการเปิดตัวสนามกีฬาแห่งชาติ (The Straits Times, June 3, 1972) การดำเนินงานอย่างเข้มข้นของหลายฝ่ายเช่นนี้โดยเฉพาะการชูประเด็นว่าเป็นเจ้าภาพกีฬาเซปักกอล์ฟครั้งนี้เป็นเรื่องเกียรติภูมิเรื่องการเป็นชาติเอกราชและการเป็นเอกภาพในหมู่พลเมืองสิงคโปร์จึงทำให้ประชาชนหลากหลายเชื้อชาติในสิงคโปร์ให้ความสำคัญและสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬารายการนี้เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการเกิดสำนึกร่วมกันเรื่องชาติที่เป็นเอกภาพ ดังที่หนังสือพิมพ์ฉบับสำคัญในสิงคโปร์ถึงกับระบุว่าการเป็นเจ้าภาพกีฬาเซปักกอล์ฟ ค.ศ.1973 แสดงให้เห็นว่า “ชาวสิงคโปร์ทั้งปวงไม่เคยกระตือรือร้นที่จะสนับสนุนและมีสำนึกเรื่องชาติมากเท่านี้มาก่อน” (The Straits Times, September 10, 1973)

ส่วนประเด็นที่ว่าด้วยการที่รัฐบาลสิงคโปร์ใช้การเป็นเจ้าภาพกีฬาเซปักกอล์ฟ ค.ศ.1973 เพื่อนำเสนอภาพลักษณ์เรื่องการพัฒนาประเทศอย่างรวดเร็วนั้นเป็นสิ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจนอีกประการหนึ่ง เนื่องจากการสิงคโปร์ใช้โอกาสนี้แสดงถึงศักยภาพของการพัฒนาประเทศอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการจัดสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐานที่จำเป็นต่อการจัดการแข่งขันกีฬารายการนี้ เริ่มตั้งแต่ที่จากนายอี. ดับเบิลยู. บาร์เกอร์ (E. W. Barker) รัฐมนตรีกระทรวงกฎหมายและการพัฒนาประเทศของสิงคโปร์ในฐานะประธานคณะกรรมการโอลิมปิกของสิงคโปร์ กล่าวตั้งแต่ช่วงปลายค.ศ.1971 ว่าสิงคโปร์จะลงทุนจำนวนมากเพื่อการเป็นเจ้าภาพกีฬาเซปักกอล์ฟ ค.ศ.1973 อาทิ การสร้างสนามกีฬาแห่งชาติมูลค่า 25 ล้านเหรียญและศูนย์กีฬาเคลลิ่ง (Kallang Sports Complex) ราคา 50 ล้านเหรียญ (New Nation, December 14, 1971) โดยรัฐบาลสิงคโปร์ได้ทุ่มงบประมาณก่อสร้างสนามกีฬาแห่งชาติแห่งใหม่ (Kallang National Stadium) ที่มีขนาดความจุผู้ชมได้ถึง 50,000 คน และเป็นสนามกีฬาที่มีความทันสมัยและอุปกรณ์ต่างๆ ที่ยอดเยี่ยม (New Nation, July 17, 1973) รวมทั้งมีสิ่งอำนวยความสะดวกและความบันเทิงซึ่งทางการสิงคโปร์กล่าวว่าเป็นดัง “แดนมหัศจรรย์” สำหรับนักกีฬา อาทิ สนามโบว์ลิ่ง ลานสเก็ตน้ำแข็ง โรงภาพยนตร์ ไนต์คลับลอยน้ำและภัตตาคาร (Frida, E., The Straits Times, August 10 1972) สำหรับรัฐบาลสิงคโปร์แล้วการก่อสร้างสนามกีฬาแห่งชาติแห่งนี้มิได้เป็นเพียงการสร้างสาธารณูปโภคเพื่อรองรับการแข่งขันกีฬาเซปักกอล์ฟครั้งที่ 7 เท่านั้น แต่ยังเป็นการลงทุนสร้างสถานที่ออกกำลังกายใหม่ๆ เพื่อสนับสนุนให้มีผู้สนใจกีฬามากขึ้น รวมทั้งอำนวยความสะดวกแก่ผู้พักผ่อนหย่อนใจอีกด้วย (New Nation, August 8, 1972) ซึ่งสิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลสิงคโปร์ในเรื่องการผลิตประชากรที่มีสุขภาพแข็งแรงเพื่อสนองตอบการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศนั่นเอง

นอกจากนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ยังได้จัดสร้างบ้านพักนักกีฬาในรูปแบบอาคารแฟลต 4 หลังขึ้นใหม่ที่ย่านโตห์ พาโยห์ (Toh Payoh) ซึ่งรองรับนักกีฬาและเจ้าหน้าที่ได้กว่า 1,500 คน โดยในแต่ละห้องพักมี 3 ห้องนอน หนึ่งห้องนั่งเล่น มีห้องน้ำที่มีระบบน้ำร้อน-น้ำเย็น รวมทั้งมีเฟอร์นิเจอร์และอุปกรณ์เครื่องใช้ เครื่องตกแต่งเทียบเท่าโรงแรมที่หรูหรา (The Straits Times, June 9, 1972) โดยในพื้นที่บ้านพักนักกีฬานี้ยังมีธนาคาร ไปรษณีย์ สำนักงานโทรเลข และศูนย์การแพทย์ที่อำนวยความสะดวกแก่นักกีฬาอีกด้วย (The Straits Times, March 15, 1973) ทั้งนี้คุณภาพของบ้านพักนักกีฬาที่รัฐบาลสิงคโปร์สร้างขึ้นเพื่อรองรับกีฬาเซียพเกมส์ ค.ศ.1973 ได้รับการยืนยันผ่านถ้อยคำของขณะที่พันตรีจาร์ก อาริราชการณย์ (ยศขณะนั้น) หนึ่งในผู้ดูแลคณะนักกีฬาของไทยระบุว่าหอพักนักกีฬาที่สิงคโปร์จัดทำขึ้นนี้มีมาตรฐานเทียบเท่ากับบ้านพักนักกีฬาที่เยอรมนีตะวันตกจัดทำขึ้นเมื่อครั้งที่พวกเขาเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกในค.ศ.1972 (Frida, E., The Straits Times, August 30, 1973) ทั้งนี้ ควรสังเกตว่ารัฐบาลสิงคโปร์มิได้สร้างบ้านพักนี้ขึ้นเพียงเพื่อใช้งานเพียงรองรับนักกีฬาที่เข้ามาแข่งขันการแข่งขันกีฬาเซียพเกมส์ครั้งนี้เท่านั้น แต่ยังมีแผนการจัดจำหน่ายบ้านพักนักกีฬาดังกล่าวแก่ผู้สนใจภายหลังจากการแข่งขันกีฬาเซียพเกมส์ครั้งนี้สิ้นสุดลง แผนการเช่นนี้สะท้อนให้เห็นความสอดคล้องกับแนวทางที่รัฐบาลสิงคโปร์ลงทุนพัฒนาอสังหาริมทรัพย์เพื่อจัดจำหน่ายหารายได้และการพัฒนาการเคหะเพื่อสร้างเอกภาพของผู้นับในชาติอีกด้วย โดยเฉพาะการสร้างที่พักเพื่อหลอมรวมประชาชนหลากหลายเชื้อชาติ ภาษา ศาสนา และวัฒนธรรมให้เข้ามาอาศัยอยู่ร่วมกันในย่านชุมชนของการเคหะแห่งชาติซึ่งเป็นนโยบายสำคัญของรัฐบาลสิงคโปร์ในขณะนั้นที่ต้องการสลายการตั้งชุมชนดั้งเดิมที่อิงตามเชื้อชาติอีกด้วย (กนิษฐา จานเชื่อง, 2547)

การที่รัฐบาลสิงคโปร์ทุ่มงบประมาณก่อสร้างสนามกีฬาและบ้านพักนักกีฬานานาชาติใหญ่ที่มีความทันสมัยเพื่อรองรับการจัดการแข่งขันกีฬาเซียพเกมส์ ค.ศ.1973 จึงมิได้เป็นเพียงการจัดทำสิ่งปลูกสร้างเพื่อสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬารั้งนี้เพียงลำพัง หากแต่ยังเป็นส่วนหนึ่งในการแสดงถึงศักยภาพของสิงคโปร์ในการลงทุนและบริหารจัดการโครงการขนาดใหญ่ภายในระยะเวลาอันสั้นซึ่งถึงสะท้อนศักยภาพในการแข่งขันทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะในด้านการลงทุนและบริหารจัดการโครงการก่อสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐานขนาดใหญ่ของประเทศได้อีกทางหนึ่ง

ส่วนประเด็นว่าด้วยการที่สิงคโปร์ใช้การเป็นเจ้าภาพกีฬาเซียพเกมส์ ค.ศ.1973 เพื่อแสดงถึงการเข้าถึงมาตรฐานสากลเทียบเท่ากับชาติที่เจริญแล้วนั้นปรากฏให้เห็นเด่นชัดตั้งแต่ในช่วงแรกที่สิงคโปร์ประกาศตัวว่าจะขอเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬารั้งนี้ เพราะเพราะแม้กระทั่งสื่อมวลชนสิงคโปร์ในขณะนั้นซึ่งย่อมรู้ดีว่าเป็นการจัดการแข่งขันกีฬานานาชาติครั้งแรกของพวกเขาที่ยังเผลอหวดโอ้อวดกับประเทศของตนมีประสบการณ์เรื่องนี้มายาวนานว่า “....อย่างน้อยที่สุดก็เชื่อได้ว่ากีฬาเซียพเกมส์ ค.ศ.1973 อยู่ในมือของประเทศที่มีชื่อเสียงในการจัดกีฬาระดับโลก...” Swinsted, G., New Nation, December 13, 1971) จากความตั้งใจของทางการสิงคโปร์ที่จะยกระดับการจัดการแข่งขันกีฬารั้งนี้ให้มีมาตรฐานที่ใกล้เคียงกับการจัดการแข่งขันกีฬารายการใหญ่ในระดับสากลทำให้ทางการสิงคโปร์พยายามนำมาตรการหรืออุปกรณ์ที่ทันสมัยที่สุดในขณะนั้นเข้ามาใช้เพื่อสนับสนุนการแข่งขันกีฬาเซียพเกมส์ ค.ศ.1973 เป็นจำนวนมาก นับตั้งแต่การติดตั้งเทคโนโลยีที่ทันสมัยในสนามกีฬาแห่งชาติ อาทิ การปูพื้นลู่วิ่งของนักกีฬาด้วยวัสดุรูปแบบเดียวกับที่ใช้ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่เม็กซิโก เมื่อค.ศ.1968 การติดตั้งระบบไฟสปอร์ตไลท์ 4 ทิศทางในสนามซึ่งมีความสว่างเพียงพอต่อการรองรับการถ่ายทอดการแข่งขันด้วยระบบโทรทัศน์สีได้ การติดตั้งจอแสดงผลการแข่งขันระบบอิเล็กทรอนิกส์สองตัวความยาว 70 เมตร ความสูง 26 เมตรที่สามารถรองรับระบบข้อความได้ 2

ภาษา (Seneviratane, P., The Straits Times, August 9, 1972) ซึ่งอุปกรณ์เหล่านี้มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการยกระดับการแข่งขันกีฬาเซี่ยงไฮ้ ค.ศ.1973 ให้มีมาตรฐานใกล้เคียงการจัดการแข่งขันกีฬานานาชาติ รายการสำคัญในโลกในเวลาดังกล่าว

นอกจากนี้ ฝ่ายจัดการแข่งขันกีฬาเซี่ยงไฮ้ ค.ศ. 1973 ยังพยายามยกระดับอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บสถิติและมาตรฐานการแข่งขันกีฬารายการต่างๆ โดยเฉพาะการที่สิงคโปร์อนุญาตให้บริษัทเค. ฮัตตอรี แอนด์ โค. (K.Hattori & Co.Ltd.) ผู้ผลิตนาฬิกายี่ห้อไซโก (Seiko) จากประเทศญี่ปุ่นเข้ามาเป็นผู้สนับสนุนอย่างเป็นทางการในการจับเวลาการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ ในกีฬาเซี่ยงไฮ้ครั้งนี้ (New Nation, July 10, 1973) โดยนาฬิกาไซโกเป็นนาฬิกาเจ้าแรกของเอเชียที่เพิ่งมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาระบบการจับเวลาแบบดิจิทัลเพื่อควบคุมเวลาในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ที่ กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ค.ศ.1964 ซึ่งเป็นการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งแรกในทวีปเอเชีย นอกจากนี้ยังถือเป็นครั้งแรกที่มีการนำระบบโทรศัพท์ผ่านระบบดาวเทียมข้ามประเทศมาใช้เพื่อดำเนินการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาเซี่ยงไฮ้ โดยได้จัดส่งสัญญาณภาพการแข่งขันกีฬารั้งนั้นไปยังประเทศสมาชิกที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน ดังกรณีไทยที่ขอรับสัญญาณถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลนัดชิงชนะเลิศ และยังเป็นครั้งแรกอีกเช่นกันที่มีการรายงานตารางการแข่งขัน และผลการแข่งขันกีฬารายการนี้ผ่านระบบพิมพ์ดีดโทรเลข (teletypewriter) เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์และสกอร์บอร์ดในสนามกีฬาแห่งชาติ และมีระบบเทคโนโลยีต่างๆ จำนวนมาก อาทิ โทรเลข วิทยุสื่อสาร ระบบโทรศัพท์ที่อำนวยความสะดวกในการส่งรายงานข่าวในพื้นที่และส่งต่อไปยังต่างประเทศ (New Nation, August 30, 1973)

การที่รัฐบาลสิงคโปร์นำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในกิจกรรมต่างๆ ของกีฬาเซี่ยงไฮ้ ค.ศ.1973 ไม่เพียงแต่ทำให้การแข่งขันกีฬารายการนี้มีประสิทธิภาพและมาตรฐานการจัดการแข่งขันเทียบเท่าการแข่งขันกีฬานานาชาติรายการสำคัญอื่นๆ เท่านั้น แต่ยังทำให้สิงคโปร์สามารถนำเสนอภาพลักษณ์ของการเป็นประเทศที่เข้าถึงและใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งมีส่วนสำคัญต่อการสร้างความน่าเชื่อถือในเรื่องประสิทธิภาพและความทันสมัยให้แก่สินค้าและบริการของสิงคโปร์ที่กำลังขยายตัวออกสู่ระดับสากลในเวลาดังกล่าวมากขึ้นเช่นกัน

บทสรุป

หลังจากได้รับเอกราชเมื่อ ค.ศ 1968 บรรดาผู้นำและประชาชนสิงคโปร์ต่างตระหนักดีว่าประเทศของพวกเขาต้องเผชิญหน้ากับแรงท้าทายสำคัญในการสร้างชาติขึ้นใหม่ในเกาะขนาดเล็กที่มีทรัพยากรธรรมชาติไม่เพียงพอและขนาดของเศรษฐกิจที่ยังไม่สามารถตอบสนองการดำรงอยู่ของประเทศได้ ภาวะเช่นนั้นทำให้ผู้นำสิงคโปร์ต้องมุ่งให้ความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเป็นหลักจนทำให้พวกเขาต้องละเลยกิจกรรมอื่นๆ ในสังคมลงไป โดยเฉพาะกิจกรรมด้านการกีฬาที่ผู้นำสิงคโปร์มิได้ให้ความสำคัญนัก อย่างไรก็ตามเมื่อสิงคโปร์ต้องรับหน้าที่เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติเป็นครั้งแรก คือ การเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเซี่ยงไฮ้ครั้งที่ 7 เมื่อ ค.ศ.1973 กลับพบว่าทางการสิงคโปร์กลับทุ่มเทงบประมาณและความสนใจอย่างยิ่งต่อการจัดการแข่งขันกีฬารายการนี้และใช้การเป็นเจ้าภาพกีฬาเซี่ยงไฮ้ครั้งนี้เป็นพื้นที่แสดงภาพลักษณ์ของสิงคโปร์ในเรื่องการเป็นชาติเอกราชที่มีเอกภาพ การพัฒนาประเทศอย่างรวดเร็ว และการเข้าถึงมาตรฐานสากลเทียบเท่ากับชาติที่เจริญแล้ว กระบวนการเหล่านี้ไม่เพียงแต่ทำให้การจัดการแข่งขันกีฬาเซี่ยงไฮ้ครั้งดังกล่าวประสบความสำเร็จในแง่การยกระดับการแข่งขันกีฬาในภูมิภาคเท่านั้น แต่ยังมีส่วน

สำคัญในการสนับสนุนนโยบายของรัฐบาลสิงคโปร์ และยังช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์เชิงบวกของสิงคโปร์ในขณะนั้นต่อประชาชนสิงคโปร์และต่อนานาชาติได้อีกด้วย

องค์ความรู้ใหม่

ถึงแม้ว่า บรรดาผู้นำสิงคโปร์ในระยะแรกหลังจากการได้รับเอกราชมุ่งให้ความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเป็นหลักและละเลยต่อกิจกรรมอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจลงไป โดยเฉพาะกิจกรรมด้านการกีฬาที่รัฐบาลสิงคโปร์มองว่ามีใช้เรื่องที่เป็นต่อประเทศ อย่างไรก็ตามเมื่อสิงคโปร์จำเป็นต้องรับหน้าที่เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเซียพเกมส์ ค.ศ. 1973 ซึ่งเป็นการจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศครั้งแรกของประเทศแห่งนี้และเป็นกีฬานานาชาติรายการสำคัญในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทางการสิงคโปร์กลับทุ่มเทงบประมาณและความสนใจอย่างยิ่งต่อการจัดการแข่งขันกีฬารั้งนี้ และใช้พื้นที่ของการแข่งขันกีฬารั้งดังกล่าวเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ของสิงคโปร์ในเรื่องการเป็นชาติเอกราชเกิดใหม่ที่มีเอกภาพ การพัฒนาประเทศอย่างรวดเร็ว และการเข้าถึงมาตรฐานสากลเทียบเท่ากับชาติที่เจริญแล้วซึ่งแนวทางเหล่านี้มีส่วนส่งเสริมภาพลักษณ์เชิงบวกที่สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาประเทศของรัฐบาลสิงคโปร์ในขณะนั้นต่อประชาชนสิงคโปร์และนานาชาติ

เอกสารอ้างอิง

- กนิษฐา จานแข็ง. (2547). นโยบายการเคหะแห่งชาติกับการพัฒนาประเทศสิงคโปร์ (ค.ศ. 1960–2000). **วารสารศิลปศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**, 4(1), 99–120.
- มติชน. (2567). **เปิดอันดับพาสปอร์ตทรงอิทธิพล 2024**. มติชน. สืบค้นเมื่อ 12 พฤศจิกายน 2567 จาก https://www.matichon.co.th/foreign/news_4369978
- อรรพรรณ นักปราชญ์, & วทัญญู ใจบริสุทธิ์. (2567). ประวัติศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจของสิงคโปร์: จากเศรษฐกิจเมืองท่าสู่การผลิตเพื่ออุตสาหกรรมทดแทนนำเข้า. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 44(1), 95–116.
- Abshire, J. E. (2011). **The history of Singapore**. Santa Barbara, CA: Greenwood.
- Aplin, N. (2016). Sport in Singapore (1945–1948): From rehabilitation to Olympic status. **The International Journal of the History of Sport**, 33(12), 1361–1379.
- Aplin, N. (2019). **Sport in Singapore: The colonial legacy**. Singapore: Straits Times Press.
- Blackburn, K. (2023). The role of state Shinto and sport in integrating Singapore into the Japanese empire, 1942–45. **Journal of Southeast Asian Studies**, 54(4), 645–666.
- Chan, Y. K. (2016). “Sports is politics”: Swimming (and) pools in postcolonial Singapore. **Asian Studies Review**, 40(1), 17–35.
- Chandran, R., & Fong, L. (1973, July 22). **Our goal in sports: Mr. Lee**. The Straits Times, p. 1.
- Chew, E. C. T., & Lee, E. (2557). **ประวัติศาสตร์สิงคโปร์** (เพ็ชรี สุมิตร, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

- Creak, S. (2020). New regional order: Sport, cold war culture and the making of Southeast Asia. In R. Edelman & C. Young (Eds.), **The whole world was watching: Sport in the cold war** (pp. 189–204). Stanford, CA: Stanford University Press.
- Creak, S. (2015). **Embodied nation: Sport, masculinity, and the making of modern Laos**. Honolulu: University of Hawai'i Press.
- Cruz, N. D., & Smith, B. (2022). History, politics and the place of elite sports. In N. D. Cruz (Ed.), **Cultural sport psychology and elite sport in Singapore: An exploration of identity and practice** (pp. 34–42). London & New York: Routledge.
- Frida, E. (1971, November 15). **Singapore to bid for 1973 SEAP Games**. The Straits Times, p. 26.
- Frida, E. (1972, August 10). **All want S'pore to stage A-Games**. The Straits Times, p. 22.
- Frida, E. (1973, August 30). **Thai team is weak Charouck**. The Straits Times, p. 22.
- Hayase, S. (2020). Sports and nationalism in Southeast Asia: SEAP Games/Sea Games, 1959–2019. **Journal of Asia Pacific Studies**, 40, 1–25.
- Horton, P. (2013). Singapore: Imperialism and post-imperialism, athleticism, sport, nationhood and nation-building. **The International Journal of the History of Sport**, 30(11), 1221–1234.
- Horton, P. A. (1997). 'Padang or Paddock': A comparative view of colonial sport in two imperial territories. **The International Journal of the History of Sport**, 14(1), 1–20.
- Horton, P. A. (2003). Shackling the lion: Sport and modern Singapore. In J. A. Mangan & F. Hong (Eds.), **Sport in Asian society: Past and present** (pp. 198–224). London: Frank Cass Publishers.
- Huebner, S. (2016). **Pan-Asian sports and the emergence of modern Asia 1913–1974**. Singapore: NUS Press.
- Huff, W. G. (1987). Patterns in the economic development of Singapore. **The Journal of Developing Areas**, 21(3), 305–326.
- Lim, P. H., & Aman, M. S. (2016). The history of the South East Asian Peninsular Games, 1959–1975. **The International Journal of the History of Sport**, 33(5), 545–568.
- New Nation. (1971, December 14). **Stage set for 1973 SEAP**. New Nation, p. 15.
- New Nation. (1972, August 8). **Outlook – It's better days ahead**. New Nation, p. 18.
- New Nation. (1973, July 10). **Arriving for opening of stadium**. New Nation, p. 12.
- New Nation. (1973, July 17). **New era for sports in Singapore**. New Nation, p. 6.
- New Nation. (1973, August 30). **Thailand to see SEAP 'live'**. New Nation, p. 1.
- Seneviratane, P. (1972, August 9). **Our sporting 'pleasure dome'**. The Straits Times, p. 14.
- Swinsted, G. (1971, December 13). **SEAP Games doomed?** New Nation, p. 15.
- The Straits Budget. (1948, March 25). **Colony invited to Olympics**. The Straits Budget, p. 11.

- The Straits Times. (1948, July 16). **Valberg popular at Olympic camp**. The Straits Times, p. 8.
- The Straits Times. (1951, January 5). **Colony team to games will get govt. aid**. The Straits Times, p. 12.
- The Straits Times. (1972, January 19). **An August date for 1973 SEAP Games proposed**. The Straits Times, p. 26.
- The Straits Times. (1972, May 19). **SEAP Games Council get down to work**. The Straits Times, p. 30.
- The Straits Times. (1972, June 3). **Six experts to plan the games**. The Straits Times, p. 28.
- The Straits Times. (1972, June 9). **Games village will be like luxury hotel**. The Straits Times, p. 27.
- The Straits Times. (1973, March 15). **National team to stay in sports village for-games**. The Straits Times, p. 7.
- The Straits Times. (1973, September 10). **Great sports**. The Straits Times, p. 8.
- Turnbull, C. M. (1989). **A history of Singapore, 1818–1988** (2nd ed.). New York: Oxford University Press.